

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Her i Danmark må vi med beklagelse konstatere, at der har været en stigning i antallet af narkorelaterede dødsfald gennem de senere år.

I erkendelse af narkoproblemets omfang og alvorlige karakter afgav regeringen i marts 1994 en narkotikapolitisk redegørelse til Folketinget. Redegørelsen indeholder ud over den beskrivende del en række forslag til forstærket indsats mod narkotikamisbrug. Indsatsen mod narkotikamisbrug bygger på forebyggelse og behandling, som skal reducere efterspørgslen efter stoffer, og kontrol, som skal bekæmpe udbudet af stoffer.

Grundlaget for kontrolindsatsen er bl.a. narkotikabestemmelsen i straffelovens § 191 og lov om euforiserende stoffer. Overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, der for den hårde narkotika som f.eks. heroin og kokain typisk består i køb og besiddelse til eget forbrug samt salg af små mængder til finansiering af eget forbrug, kan medføre bøde, hæfte eller fængsel i op til 2 år. Der er nu fremsat forslag til folketingsbeslutning om at hæve denne strafferamme, men det er imidlertid min opfattelse, at der ikke er behov for en forhøjelse af strafferammen.

Jeg må i den forbindelse nævne, at mere professionelle narkohandlere kan idømmes op til 10 års fængsel efter straffelovens § 191. Såfremt den pågældende har begået flere overtrædelser af straffelovens § 191, kan straffen i øvrigt under særdeles skærpende omstændigheder stige til op til 15 års fængsel. De grovere narkotikaforbrydelser kan således efter straffelovens § 191 straffes ganske strengt. Ved mere professionelle forhandlere forstås ikke kun personer, der sælger narkotika mod et betydeligt vederlag, men f.eks. også personer, der med henblik på udvikling af et marked foretager gratis uddeling eller salg til et større antal personer mod et beskedent vederlag.

At et forhold henføres til straffelovens § 191, er naturligvis ikke ensbetydende med, at den konkret udmålte straf bliver på de 2 års fængsel, som er maksimum efter lov om euforiserende stoffer. Domstolene udmåler ofte straffe under 2 år ved overtrædelse af straffelovens § 191.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at politiets skærpede indsats over for narkotikakriminaliteten i form af en ændret taktik fra politiets side har gjort det muligt at få flere forhandlere varetægtsfængslet, uanset at de konkret »kun« blev taget med en

ret lille mængde stof på sig. Vi ser også eksempler på, at narkohandlere i gentagelsestilfælde får skærpet straffen betydeligt.

En væsentlig del af de overtrædelser, der falder inden for lov om euforiserende stoffer, har imidlertid ikke et professionelt tilsnit. Ofte er der således tale om køb og besiddelse til eget forbrug eller salg af små mængder stof for at finansiere eget forbrug. Det er min opfattelse, at en skærpelse af strafferammen vil være af begrænset præventiv værdi over for denne persongruppe, og vi bør derfor i højere grad tage fat om ondets rod ved at sætte ind med behandling og forebyggelse. Her er der grund til at glæde sig over, at politiets nyeste oplysninger synes at pege i retning af, at tilgangen af nye, helt unge narkomaner på gadeplan synes at blive mindre, i hvert fald i København.

Lad mig i den forbindelse minde om, at Folketinget som led i opfølgningen af regeringens narkotikapolitiske redegørelse vedtog at gennemføre en forsøgsordning med behandling af kriminelle stofmisbrugere som alternativ til frihedsstraf. Forsøgsordningen er afgrænset til tilfælde, hvor den straf, den kriminelle stofmisbruger ellers måtte forventes idømt, er af flere måneders varighed, i almindelighed dog næppe under 6 måneder og over 1 år. I de tilfælde, der ikke omfattes af forsøgsordningen, fordi den tiltalte står til fængsel i under 6 måneder, vil retten fortsat i medfør af straffelovens almindelige regler kunne idømme en betinget dom på de vilkår, at den dømte underkaster sig afvænningsbehandling for misbrug af narkotika.

Med hensyn til udenlandske narkotikahandlere er jeg enig med forslagsstillerne i, at der består særlige problemer. Jeg kan oplyse, at der allerede er nedsat et embedsmandsudvalg, der skal foretage en gennemgang og vurdering af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom på grund af strafbare forhold og af de gældende bestemmelser om administrativ udvisning. Udvalget skal i den forbindelse vurdere, i hvilket omfang specifikke hensyn som f.eks. narkotikakriminalitet kan indgå med større vægt i forbindelse med udvisningsafgørelsen. Jeg mener på den baggrund, at vi med henblik på at skabe det bedst mulige beslutningsgrundlag bør afvente det endelige resultat af embedsmandsudvalgets arbejde.

For så vidt angår strafudmålingen, vil jeg naturligvis ikke på forhånd afvise, at der kan være et misforhold mellem visse overtrædelser af narkotikalovgivningen og den straf, domsto-